

Kosakowo, dnia 5 czerwca 2017 r.

**Wojewódzki Sąd Administracyjny
w Warszawie**
ul. Jasna 2/4
00-013 Warszawa

Za pośrednictwem:

**Generalnego Dyrektora Ochrony
Środowiska**
ul. Wawelska 52/54
00-922 Warszawa

**Skarżący: Stowarzyszenie Ekologiczno-
Kulturowe Nasza Ziemia Nasza Zemla
z siedzibą w Kosakowie**
Ul. Złote Piaski 3
81-198 Kosakowo
reprezentowane przez:
Prezesa Stowarzyszenia Marcina Buchna

SKARGA

**na postanowienie Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska z dnia 19 kwietnia 2017 r.
sygn. akt DOOŚ-DŚII.4231.18.2016.PD.2 uchylające postanowienie Regionalnego Dyrektora
Ochrony Środowiska w Gdańsku z dnia 15 lutego 2017 roku,
znak: RDOŚ-Gd-WOO.4231.2.2015.MCZ.ER.50**

Na podstawie art. 50 § 1 w zw. z art. 3 § 2 pkt 2 ustawy z 30.8.2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz.U. z 2012 r. poz. 270 ze zm., zwanej dalej p.p.s.a.), działając w imieniu Stowarzyszenia Ekologiczno-Kulturowego Nasza Ziemia zaskarżam postanowienie Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska z dnia 19 kwietnia 2017 r., a doręczone mi 5 maja 2017 r., sygn. akt DOOŚ-DŚII.4231.18.2016.PD.2 uchylające w całości postanowienie Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Gdańsku z dnia 15 lutego 2017 r., znak: RDOŚ-Gd-WOO.4231.2.2015.MCZ.ER.50, o odmowie nadania rygoru natychmiastowej wykonalności decyzji

własnej z dnia 21 lipca 2016 r, znak RDOŚ-Gd-WOO.4231.2.2015.MCZ.ER.44, i jednocześnie nadające rygor natychmiastowej wykonalności tejże decyzji.

Organowi administracji, który wydał zaskarżone postanowienie zarzucam naruszenie:

1. art. 7, art. 77 § 1, art. 80, art. 108 § 2 Kodeks Postępowania Administracyjnego (tekst jedn. Dz.U. z 2016 r. poz. 23) dalej Kpa w zw. z art. 33 oraz art. 37 ustawy z dnia 24 kwietnia 2009 roku o inwestycjach w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu (Dz.U. 2009 Nr 84, poz. 700, poprzez błędne przyjęcie, że w sprawie zostały spełnione przesłanki do nadania decyzji Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska rygoru natychmiastowej wykonalności, przy jednoczesnym zaniechaniu przeprowadzenia wszechstronnego postępowania na tę okoliczność.

Jednocześnie, na podstawie art. 145 § 1 pkt 1 lit. a) oraz lit. c) p.p.s.a. wnoszę o uchylenie w całości zaskarżonego postanowienia z dnia 19 kwietnia 2017 r., sygn. akt DOOŚ-DŚII.4231.18.2016.PD.2.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska, uwzględniając zażalenie Spółki Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo S.A. na postanowienie Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Gdańsku z dnia 15 lutego 2017 roku, znak: RDOŚ-Gd-WOO.4231.2.2015.MCZ.ER.50, o odmowie nadania rygoru natychmiastowej wykonalności decyzji własnej z dnia 21 lipca 2016 r, znak RDOŚ-Gd-WOO.4231.2.2015.MCZ.ER.44, uchylił to postanowienie jednocześnie nadając decyzji tej rygor natychmiastowej wykonalności.

Swoje stanowisko organ drugiej instancji uzasadnił zaistnieniem przesłanek określonych w art. 108 § 1 Kpa, a mianowicie innego interesu społecznego oraz wyjątkowo ważnego interesu strony.

Uszczegółowiając swoje stanowisko organ drugiej instancji wskazał, iż interes społeczny w tym przypadku polegać miałby na „podejmowaniu działań mających na celu zapewnienie bezpieczeństwa energetycznego państwa, co jest jednym z celów „*Polityki energetycznej Polski do 2030 r.*””. Dodatkowo, za tak pojmowanym interesem społecznym miałyby przemawiać uwzględnienie tejże inwestycji w ustawie z dnia 24 kwietnia 2009 r. o inwestycjach w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu (tekst jedn. Dz. U. z 2014 r. poz.1501) dalej „Specustawa”.

Z kolei, jako wyjątkowo ważny interes strony wskazano obowiązek ustawowo nałożony na Spółkę w postaci utrzymania zapasów obowiązkowych gazu ziemnego w instalacjach magazynowych, których parametry techniczne zapewniają możliwość dostarczenia ich całkowitej ilości do systemu gazowego o w okresie nie dłuższym niż 40 dni.

Ponadto wskazano, że wyjątkowo ważny interes strony przejawia się poprzez wpływ sprawnego przeprowadzenia poszczególnych etapów inwestycji na możliwość ubiegania się o dofinansowanie przedsięwzięcia ze środków Unii Europejskiej.

Z takim stanowiskiem organu drugiej instancji nie sposób się zgodzić.

Po pierwsze, wskazać należy, iż skarżący kwestionuje możliwość zastosowania przepisów „specustawy” do prowadzenia inwestycji w postaci rozbudowy Podziemnego Magazynu Gazu

Kosakowo o kolejne klastry C i D, gdyż zdaniem skarżącego jest to odrębna inwestycja, niewymieniona w „specustawie” i jako taka nie podlega jej regulacjom.

Jednak nawet jeśli uznać, iż w rozpatrywanym stanie faktycznym „specustawa” znalazłaby zastosowanie, to podkreślić należy, iż ustawodawca wyłączając, poprzez jej art. 37, spod rygoru natychmiastowej wykonalności, z mocy samego prawa, decyzje o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji inwestycji w zakresie terminalu (dalej: decyzja środowiskowa), wyraźnie wskazał, że interes społeczny jakim jest troska o środowisko naturalne oraz minimalizacja zagrożeń dla tego środowiska ze strony inwestycji ważnych dla bezpieczeństwa energetycznego prowadzonych na podstawie „specustawy” ma prymat zarówno nad interesem inwestora jak i nad sprawnością procesu inwestycyjnego dla przedsięwzięć określonych w tejże specustawie.

Zatem jeśli, jak twierdzi organ drugiej instancji, to bezpieczeństwo energetyczne miałyby mieć bezwzględny prymat nad bezpieczeństwem ekologicznym, którego gwarantem jest między innymi oparta na rzetelnych podstawach i wydana we właściwym trybie decyzja środowiskowa, to ustawodawca nadałby jej rygor natychmiastowej wykonalności podobnie jak innym decyzjom administracyjnym wydawanym w związku z inwestycjami prowadzonymi na mocy „specustawy”.

Uznać więc należy, iż interes społeczny w postaci wskazanej przez organ drugiej instancji, nie może być podstawą do nadania spornej decyzji rygoru natychmiastowej wykonalności.

Po drugie, nie można zgodzić się ze stanowiskiem, iż obowiązki wynikające z ustawy a polegające na utrzymaniu właściwego poziomu zapasu gazu i zastosowaniu odpowiedniej technologii do udostępnienia tego zapasu w określonym czasie i przez określony czas, są usprawiedliwieniem dla stosowania środków nadzwyczajnych jakim między innymi jest rygor natychmiastowej wykonalności nadany na podstawie art. 108 § 2 KPA.

Wykonanie decyzji nieostatecznej ma charakter wyjątkowy, dlatego też przesłanki nadania decyzji rygoru natychmiastowej wykonalności nie mogą być interpretowane rozszerzająco, a muszą być poddawane wykładni ścieśniającej, na co wskazuje się w wyroku NSA z 24.5.1983 r., I SA 20/83 (ONSA 1983, Nr 1, poz. 36). Na wyjątkowy charakter sytuacji, w których zachodzi potrzeba nadania rygoru natychmiastowej wykonalności, wskazywał też J. Starościak (tenże, w: Iserzon, Komentarz, s. 212); por. szerszy przegląd zapatrywań – R. Sawuła, Wstrzymanie wykonania, s. 86–100). Zatem, zdaniem skarżącego, nie może być on nadany w sytuacji, w której żadne nadzwyczajne okoliczności tego nie uzasadniają. Obowiązki Spółki, o których mowa powyżej, za takowe okoliczności nie mogą być uznane. W przeciwnym bowiem wypadku należałoby stwierdzić, że każda decyzja administracyjna wydawana na jej wniosek musiałaby być opatrzona rygorem, gdy tylko Spółka uzna, że jest to niezbędne dla realizacji tego obowiązku, albowiem istotą jej działalności jest zapewnienie bezpieczeństwa energetycznego kraju. Odpadłby więc element wyjątkowości sytuacji usprawiedliwiającej nadanie rygoru decyzji nieostatecznej na podstawie art. 108 Kpa. Zdaniem skarżącego, takie sytuacje można regulować jedynie w drodze przepisów szczególnych, wówczas gdy ustawodawca na takie ekstraordynaryjne rozwiązanie się zdecyduje mając na względzie niezwykle istotny interes społeczny.

Jak wcześniej wskazano, w tym przypadku interes zapewnienia właściwych standardów ochrony środowiska naturalnego był dla ustawodawcy istotniejszy niż inwestycje dla których uchwalono „specustawę”.

W końcu nie może być też usprawiedliwieniem dla nadania rygoru natychmiastowej wykonalności decyzji nieostatecznej, interes strony wyrażający się zapewnieniem finansowania ze środków Unii

Europejskiej czy też z jakichkolwiek innych. Każde przedsięwzięcie jest w jakiś sposób finansowane, tak samo jak każde jest obciążone jakimś ryzykiem. Istotne jest, aby planowanie inwestycji zakładało takie działania aby zminimalizować ryzyko utraty finansowania ze względu na skutek niespełnienia wymogów formalnych właściwych dla danego źródła pozyskiwania środków.

W tym konkretnym przypadku inwestor dużo wcześniej znał argumenty lokalnej społeczności, której przedstawicielem jest skarżący. Nie mógł być też zaskoczony faktem zaskarżenia decyzji środowiskowej, która oparta została na raporcie oddziaływania na środowisko, w którym wyniki i analizy są niepełne, zdezaktualizowane i niemiarodajne, a tym samym niemiarodajna jest ocena zagrożeń i skutków planowanej inwestycji w zaskarżonej decyzji opartej na wzmiankowanym raporcie. Inwestor znał też przepisy prawa regulujące procedurę administracyjną w poszczególnych etapach procesu inwestycyjnego, zatem i z tej strony trudno mówić o nadzwyczajnej sytuacji.

Nie można więc usprawiedliwiać ważnym interesem strony celowości szybkiego wydania decyzji warunkującej realizację planowanych działań, jeżeli planowanie to nie było w pełni racjonalne i nie uwzględniało czynników wiadomych stronie już od dawna.

W tym stanie rzeczy skarga jest konieczna i usprawiedliwiona.

Marcin Buchna
Prezes Zarządu

Grzegorz Komisarz
Sekretarz

Załączniki:

1. dowód opłaty sądowej w wysokości 100 zł.
2. odpis pisma wraz z załącznikami